

dene behoeften en functiën van de menschelijke natuur en daarom aan beide eene duurzame plaats in het menschelijk leven verzekerde. Maar ook dit dualisme bevredigt niet. Want de filosofie beperkt zich tot het eindige niet en komt dus ook met God als laatste oorzaak aller dingen in aanraking; en de religie, den mensch in de eerste plaats in gemeenschap met God brengend, bepaalt daardoor ook zijne verhouding tot alle schepselen; zij gaat in gevoelsaandoeningen niet op, maar sluit zeer concrete voorstellingen in en bevat in kiem altijd eene gansche wereldbeschouwing.

Nu is eene wereldbeschouwing uit den aard der zaak altijd „*einheitlich*”; zoolang wij al de rijken en sferen der schepping niet als deelen van het geheel hebben begrepen, is onze wereldbeschouwing niet afgerond en voltooid. Natuurlijk is het hierbij de vraag niet, of wij het zoover reeds hebben gebracht of ooit zullen brengen, maar het begrip sluit harmonische eenheid in. Doch dan kan er ook geen verschillende wereldbeschouwing wezen in de religie en in de filosofie, voor het volk en voor de geleerden, voor de school en voor het leven. Indien religie in kiem eene wereldbeschouwing bevat, en filosofie, zoekend naar den laatsten grond aller dingen, altijd naar God zoekt, dan volgt daaruit vanzelf, dat zij, bij alle onderscheid, innerlijk in het wezen der zaak moeten samenstemmen en niet met elkander strijden kunnen. Aan dezen eisch voldoet alleen de Christelijke wereldbeschouwing. Want deze doet ons één God kennen, den leventen en waarachtigen God, en snijdt alle polytheïsme bij den wortel af. Er is niet een andere God voor het kind en den grijsaard, voor den eenvoudige en den geleerde, voor het hart en het hoofd. De scheiding, thans weer in navolging van de gnostiek door velen tusschen exoterische en